РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

1 октомври 2009 година *

По дело C-3/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Tribunal du travail de Nivelles (Белгия) с акт от 18 декември 2007 г., постъпил в Съда на 8 януари 2008 г., в рамките на производство по дело

**Ketty Leyman**

срещу

**Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI)**,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н T. von Danwitz, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик), г-н G. Arestis и г-н J. Malenovský, съдии,

* Език на производството: френски.

генерален адвокат: г-н M. Poiares Maduro,
секретар: г-н M.-A. Gaudissart, началник отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 декември 2008 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за г-жа Leyman, от адв. E. Piret, avocat,

— за белгийското правителство, от г-жа L. Van den Broeck, в качеството на представител,

— за нидерландското правителство, от г-жа C. Wissels и г-жа M. Noort, в качеството на представители,

— за правителството на Обединеното кралство, от г-жа V. Jackson, в качеството на представител, подпомагана от г-н T. Ward, barrister,

— за Съвета на Европейския съюз, от г-жа M. Veiga и г-н D. Canga Fano, в качеството на представители,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н M. van Hoof и г-н V. Kreuschitz, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

**Решение**

1 Преюдициалното запитване се отнася до член 40, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35), изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 година (ОВ L 117, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 211, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“), както и до съвместимостта с общностното право на някои аспекти от белгийското законодателство в областта на обезщетенията за инвалидност.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Leyman — белгийска гражданка, и Institut national d'assurance maladie-invalidité (INAMI) по повод на датата, считано от която тя има право да получава обезщетение за инвалидност.

**Правна уредба**

*Общностна правна уредба*

3 Член 13 от Регламент № 1408/71 посочва:

„1. Съгласно членове 14в и 14е лицата, за които се прилага настоящият регламент, са подчинени на законодателството само на една-единствена държава членка. Това законодателство се определя в съответствие с разпоредбите в настоящия дял.

2. Съобразно разпоредбите на членове 14 до 17:

а) лице, което е заето на работа на територията на една държава членка, е подчинено на законодателството на тази държава, дори и ако пребивава на територията на друга държава членка, или ако седалището или мястото на стопанска дейност на предприятието или лицето, което го е наело на работа, се намира на територията на друга държава членка;

[…]“

4 Член 37 от Регламент № 1408/71 гласи:

„1. Заето или самостоятелно заето лице, което последователно или алтернативно е било подчинено на законодателството на две или повече държави членки, и което има завършени осигурителни периоди изключително съгласно законодателство, според което размерът на обезщетенията за инвалидност не зависи от продължителността на осигурителните периоди, получава обезщетения в съответствие с разпоредбите на член 39. Разпоредбите на настоящия член не засягат пенсионните увеличения или добавките за деца, които се отпускат в съответствие с разпоредбите на глава 8.

2. В приложение VI, част А, са изброени действащите на територията на всяка от заинтересованите държави членки законодателства от споменатия в параграф 1 вид.“

5 Член 40 от Регламент № 1408/71 има следния текст:

„1. Заето или самостоятелно заето лице, което последователно или алтернативно е било подчинено на законодателството на две или повече държави членки, поне едно от които е от типа, посочен в член 37, параграф 1, получава обезщетения съгласно разпоредбите на глава 3, които се прилагат mutatis mutandis и при съобразяване с разпоредбите на параграф 4.

2. Въпреки това, заето или самостоятелно заето лице, което страда от неработоспособност, водеща до инвалидност, и което същевременно е подчинено на законодателство, изброено в приложение IV, част А, получава обезщетения в съответствие с разпоредбите на член 37, параграф 1, при следните условия:

— да отговаря на условията, предвидени от това законодателство или други законодателства от същия тип, като по целесъобразност се вземат под внимание разпоредбите на член 38, но да няма право да се позовава на завършени осигурителни периоди съгласно законодателства, които не са изброени в приложение IV, част А,

и

— да не отговаря на необходимите условия за придобиване на правото на обезщетения за инвалидност съгласно законодателство, което не е изброено приложение IV, част А,

и

— да не предявява искове за обезщетения за старост, като се отчитат разпоредбите на член 44, параграф 2, второ изречение.

3. а) С оглед определяне на правото на обезщетения съгласно изброено в приложение IV, част А, законодателството на държава членка, според което отпускането на обезщетения за инвалидност зависи от това, дали

съответното лице е получавало парични обезщетения за болест или е било неработоспособно през определен период от време, когато заето или самостоятелно заето лице, което е било подчинено на това законодателство, страда от неработоспособност, водеща до инвалидност, и същевременно е подчинено на законодателството на друга държава членка, се взема под внимание следното, без да се нарушават разпоредбите на член 37, параграф 1:

i) всеки период, през който по отношение на тази неработоспособност, съгласно законодателството на втората държава членка лицето е получавало парични обезщетения за болест или вместо това е продължавало да получава надница или заплата;

ii) всеки период, през който по отношение на инвалидността, последвала тази неработоспособност, лицето е получавало обезщетения за инвалидност по смисъла на настоящата глава 2 или следващата глава 3 от регламента, отпуснати съгласно законодателството на втората държава членка,

като период, през който на лицето са изплащани парични обезщетения за болест съгласно законодателството на първата държава членка или като период, през който лицето е било неработоспособно по смисъла на това законодателство.

б) Правото на обезщетения за инвалидност съгласно законодателството на първата държава членка се придобива или след изтичане на изискващия се съгласно това законодателство предварителен период на компенсации за болест или след изтичане на изискващия се съгласно същото законодателство предварителен период на неработоспособност, но не преди:

i) датата на придобиване на правото на обезщетения за инвалидност по буква а), ii) съгласно законодателството на втората държава членка

или

ii) деня след последния ден, на който съответното лице има право на парични обезщетения за болест съгласно законодателството на втората държава членка.

4. Решение на институция на държава членка относно степента на инвалидност на лице, което претендира за обезщетение, е задължително за институцията на всяка друга заинтересована държава членка, при условие че в приложение V е признато съответствие между законодателствата на тези държави относно условията за степента на инвалидност.“

6 Приложение IV, част A от Регламент № 1408/71 споменава белгийската обща схема за инвалидност сред действащите законодателства от типа на посочените в член 37, параграф 1 от този регламент, но не посочва люксембургската схема.

7 Приложение V от същия регламент признава съответствието между белгийската обща схема за инвалидност и схемата за инвалидност на работници и служители на Великото херцогство Люксембург, що се отнася до условията във връзка със степента на инвалидност.

*Белгийското и люксембургското законодателство*

8 Съгласно член 87 от белгийския Закон за задължително здравно осигуряване и обезщетения от 14 юли 1994 г. (наричан по-нататък „Законът от 1994 г.“):

„Носителят на правото […] в състояние на неработоспособност […] получава за всеки работен ден за период от една година, който започва да тече от датата на началото на неговата неработоспособност […] обезщетение, наречено „обезщетение за начална неработоспособност“.“

9 Съгласно член 93 от Закона от 1994 г.:

„Когато неработоспособността продължи след периода на начална неработоспособност, за всеки работен ден неработоспособност се изплаща […] обезщетение, наречено „обезщетение за инвалидност.““

10 Според белгийското право пенсията за инвалидност не зависи от продължителността на осигурителния период.

11 Според люксембургското право, когато неработоспособността е призната като постоянна или трайна, правото на пенсия за инвалидност се придобива от първия ден на преустановяване на професионалната дейност. Размерът на пенсията за инвалидност е свързан с продължителността на осигурителния период.

12 Белгийско-люксембургската конвенция за социална сигурност на пограничните работници и Заключителният протокол, подписани в Арлон на 24 март 1994 г., одобрени със Закона от 28 април 1995 г. (*Moniteur belge* от 7 юни 1995 г., стр. 16139), предвижда за пограничните работници плащането на белгийското обезщетение за инвалидност преди края на периода на начална неработоспособност.

**Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси**

13 Г-жа Leyman упражнява дейност като заето лице в Белгия от 1971 г. до 2003 г. От 1999 г. тя пребивава в Люксембург и считано от август 2003 г., подлежи на осигуряване в рамките на люксембургската система за социална сигурност.

14 На 8 юли 2005 г. компетентните люксембургски органи признават г-жа Leyman за неработоспособна за периода от 8 юли 2005 г. до 29 февруари 2012 г. — датата на нейното пенсиониране. Поради това ѝ е отпуснато обезщетение за инвалидност за завършените в Люксембург осигурителни периоди. Месечният размер на отпуснатата на г-жа Leyman пенсия от люксембургската институция е 322,83 евро.

15 Сезиран с искане за обезщетение поради инвалидност от г-жа Leyman за осигурителните периоди, завършени в Белгия, с решение от 23 юни 2006 г. INAMI ѝ предоставя такова обезщетение с месечен размер 737,10 евро, считано от 8 юли 2006 г., на основание, според посочения институт, член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 и член 93 от Закона от 1994 г.

16 Г-жа Leyman подава жалба срещу посоченото решение на INAMI пред запитващата юрисдикция, с която иска плащането на така отпуснатото ѝ обезщетение за инвалидност да бъде извършено считано от 8 юли 2005 г.

17 При тези обстоятелства Tribunal du travail de Nivelles решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Член 40, [параграф] 3, [буква] б) от Регламент [№] 1408/71 и член 93 [от Закона от 1994 г.] противоречат ли на член 18 от Договора за ЕО, доколкото в хипотезата на работник, който пребивава и работи в страна от тип А (в случая Белгия) и се премества в страна от тип Б (в случая Великото херцогство Люксембург), през първата година на неработоспособност те не позволяват отпускането на обезщетение, което отчита продължителността на времето, през което лицето е работило и плащало вноски в страната от тип А (Белгия)[?]

2) Член 40, [параграф] 3, [буква] б) от Регламент [№] 1408/71 и член 93 [от Закона от 1994 г.] противоречат ли на член 18 от Договора за ЕО, доколкото в хипотезата на работник, който пребивава и работи в страна от тип А (в случая Белгия) и се премества да живее в страна от тип Б (в случая Великото херцогство Люксембург), те пораждат дискриминация в ущърб на работника, който упражнява правото си на свободно движение, като през първата година на неработоспособност не позволяват да му бъде отпуснато обезщетение, което отчита продължителността на времето, през което лицето е работило и плащало вноски в страната от тип А (Белгия)[?]“

**По преюдициалните въпроси**

18 В самото начало следва да се посочи, че макар отправените от запитващата юрисдикция въпроси да се отнасят до член 18 ЕО, хипотеза като тази по главното производство се отнася към членове 39 и 42 ЕО.

19 Всъщност от акта за преюдициално запитване и от становището, представени пред Съда, следва, че г-жа Leyman се е преместила в Люксембург с цел упражняването на дейност като заето лице.

20 От постоянната съдебна практика обаче е видно, че член 18 ЕО, който формулира по общ начин правото на всеки гражданин на Съюза да се придвижва и да пребивава свободно на територията на държавите членки, се конкретизира в член 39 ЕО относно свободното движение на работници (вж. Решение от 26 април 2007 г. по дело Alevizos, C-392/05, Сборник, стр. I-3505, точка 66 и Решение от 11 септември 2007 г. по дело Hendrix, C-287/05, Сборник, стр. I-6909, точка 61).

21 При тези обстоятелства отправените въпроси следва да се разбират в смисъл, че целят по същество да се установи дали членове 39 и 42 ЕО трябва да бъдат тълкувани в смисъл, че не допускат условие, като посоченото в член 93 от Закона от 1994 г., което е било установено в съответствие с член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71, доколкото условието води до това, че лице като г-жа Leyman, което след като е работило и пребивавало на територията на Кралство Белгия — държава членка, чието законодателство е от тип А, се е преместило в друга държава членка, чието законодателство е от тип Б, е лишено от всякакво обезщетение за сметка на компетентната институция от първата държава членка през първата година на неработоспособност, и доколкото по този начин това условие поражда дискриминация в ущърб на работника, който упражнява правото си на свободно движение.

22 В това отношение следва като начало да се припомни, че Регламент № 1408/71, с оглед съгласуването на схемите за осигуряване за инвалидност на държавите членки, прокарва разграничение според това дали работникът е подчинен само на законодателства, съгласно които размерът на обезщетението не зависи от продължителността на осигурителните периоди (законодателства от т.нар. „тип А“) — хипотеза, предвидена в членове 37—39 от този регламент, или той е подчинен или изключително на законодателства, съгласно които размерът на обезщетението зависи от посочената продължителност (законодателства от т.нар. „тип Б“), или на законодателства от тези два типа — хипотеза, предвидена в член 40 от същия регламент.

23 Работниците, които се намират се в хипотезата, предвидена в член 40 от Регламент № 1408/71, получават обезщетенията за инвалидност в съответствие с разпоредбите на този регламент във връзка със старост и смърт, които се прилагат по аналогия.

24 Ако системата, предвидена за работниците, които се намират в хипотезата по членове 37—39 от Регламент № 1408/71, предполага, що се отнася до настоящото производство, че има само една държава членка, която определя в съответствие със своята правна уредба правото на обезщетения за инвалидност и плаща последните, системата, предвидена за работниците, които се намират в хипотезата по член 40 от този регламент, по принцип предполага, че трябва да се пристъпи към отпускане на обезщетения за инвалидност от гледна точка на всички законодателства, съгласно които работникът е бил осигуряван, и че при необходимост последният получава от всяка съответна държава членка обезщетение за инвалидност, изчислено, според правилата, посочени в член 46 от същия регламент, в зависимост от завършените съгласно нейното законодателство осигурителни периоди.

25 Тъй като в делото по главното производство жалбоподателката е подчинена на законодателство от тип А — а именно белгийската схема за осигуряване за инвалидност, и на законодателство от тип Б — а именно люксембургската схема за осигуряване за инвалидност, операциите по изчисляване и отпускане на обезщетение са извършени в съответствие с член 46 от Регламент № 1408/71 от компетентните белгийски и люксембургски органи, като тези органи са успели да определят месечния размер на съответно дължимото от тях обезщетение за инвалидност, който впрочем не се обсъжда от страните по главното производство.

26 Последните обаче оспорват датата, считано от която е трябвало да бъде платено дължимото в Белгия обезщетение за инвалидност.

*По белгийската система за осигуряване за болест и инвалидност и обезщетението за начална неработоспособност*

27 От акта за преюдициално запитване и от представените пред Съда становища, по-специално от белгийското правителство, следва, че действащата в Белгия система организира осигуряването за болест и осигуряването за инвалидност като единна схема, така че работникът, станал неработоспособен, попада първо под действието на схема относно временна неработоспособност, а след определен период се подчинява на схема, насочена да покрие пълната или продължителната частична неработоспособност, или постоянната неработоспособност.

28 В частност, в Белгия даден работник в състояние на неработоспособност попада първоначално под действието на схема за осигуряване за болест за период от една година, по време на който получава обезщетение за „начална неработоспособност“. Впоследствие, а именно след изтичането на посочения период, ако работникът все още е неработоспособен, той се подчинява на схема за осигуряване за инвалидност и получава обезщетение за инвалидност.

29 Следователно посочената система не прокарва разграничение от гледна точка на състоянието на работника между временната неработоспособност — като болестта, от една страна, и постоянната неработоспособност — като инвалидността, от друга страна. Временната неработоспособност и инвалидността се различават само от факта, че последната представлява продължение на неработоспособността на работника, продължила една година.

30 За сметка на това люксембургската система различава осигуряването за болест от осигуряването за инвалидност, така че ако се приеме, че работникът е в състояние на временна неработоспособност, той попада в схемата за осигуряване за болест, която предоставя право на обезщетения за болест, докато ако се приеме, че е в състояние на постоянна или трайна неработоспособност, той попада в схема за осигуряване за инвалидност, по която се предоставят обезщетения за инвалидност.

31 Следователно в системите, в които осигуряването за болест и осигуряването за инвалидност са съчетани — като белгийската система, не е предвидено признаване на инвалидност без наличие на предварителен период на нетрудоспособност и следователно подобно признаване, предоставено в друга държава членка — като Великото херцогство Люксембург, създава затруднения за съгласуване на системите за социална сигурност, в случай че както в делото по главното производство, трябва да се отпусне обезщетение от гледна точка на различни системи чрез прилагане на правилата на членове 40 и 46 от Регламент № 1408/71.

32 Всъщност ако според люксембургското законодателство правото на обезщетение за инвалидност се придобива от първия ден на неработоспособност, плащането на такова обезщетение в съответствие с белгийското законодателство започва едва след изтичането на период от една година, по време на който пребиваващият в Белгия работник, в състояние на неработоспособност, получава обезщетение за начална неработоспособност.

33 Впрочем в подобни хипотези компетентните белгийски органи считат, че член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 трябва да се тълкува в смисъл, че правото на белгийско обезщетение за инвалидност се придобива след изтичането на едногодишния период на начална неработоспособност. Освен това посочените органи не отпускат на работника обезщетение за посочената неработоспособност.

*По член 40, параграф 3 от Регламент № 1408/71*

34 Необходимо е да се отбележи, че член 40, параграф 3 от Регламент № 1408/71 засяга хипотезата на работник, който е бил подчинен в държава членка на законодателство от тип А, което поставя отпускането на обезщетения за инвалидност в зависимост от условието през определен период съответното лице да е получавало парични обезщетения за болест или да е било неработоспособно, когато споменатият работник страда от неработоспособност, водеща до инвалидност, и същевременно е подчинен на законодателството на друга държава членка.

35 Установеното с посочената разпоредба съгласуване предвижда на първо място да се отчете всеки период, по време на който работникът е получавал на основание на законодателството на втората държава членка парични обезщетения за болест или е продължил да получава надница или заплата за неработоспособност, или обезщетения за инвалидността, последвала тази неработоспособност, все едно че става дума за период, по време на който паричните обезщетения за болест са му били изплащани съгласно законодателството на първата държава членка или по време на който е бил неработоспособен по смисъла на това законодателство (член 40, параграф 3, буква а) от Регламент № 1408/71).

36 На второ място е предвидено, че правото на обезщетения за инвалидност съгласно законодателството на първата държава членка се придобива или след изтичане на предварителния период на обезщетения за болест, или след изтичане на изискващия се съгласно същото законодателство предварителен период на неработоспособност, но не преди датата на придобиване на правото на обезщетения за инвалидността, последвала тази неработоспособност, съгласно законодателството на втората държава членка, или не преди деня след последния ден, на който съответното лице има право на парични обезщетения за болест съгласно законодателството на втората държава членка (член 40, параграф 3, буква б) от посочения регламент).

37 Следователно става дума за два различни вида правила за съгласуване.

38 От една страна, предвиденото в член 40, параграф 3, буква а) от Регламент № 1408/71 правило приравнява и обобщава събитията, настъпили по време на периодите, завършени съгласно законодателството на втората държава членка, с цел да се провери дали са изпълнени условията, изисквани от законодателството на първата държава членка за придобиване на правото на обезщетения за инвалидност.

39 От друга страна, посоченото в член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 правило, определя времево ограничение за придобиване на правото на обезщетения за инвалидност в първата държава членка, като ѝ признава по-

специално възможността да подчини отпускането на тези обезщетения на изтичането на предварителен период, по време на който съответното лице или е било неработоспособно, или е получавало парични обезщетения за болест — възможност, която белгийският законодател използва, предвиждайки в член 93 от Закона от 1994 г. изтичането на едногодишен период на начална неработоспособност преди придобиването на правото на такива обезщетения.

*По свободното движение на работници*

40 Що се отнася до свободното движение на работници, следва да се напомни, че Съдът е постановил, че член 42 ЕО позволява запазването на различията между схемите за социална сигурност на държавите членки и вследствие на това — между правата на лицата, които работят в тях. Следователно материалните и процесуални различия в тези схеми не се засягат с член 42 ЕО (вж. Решение от 7 февруари 1991 г. по дело Roenfeldt, C-227/89, Recueil, стр. I-323, точка 12 и Решение от 5 октомври 1994 г. по дело Van Munster, C-165/91, Recueil, стр. I-4661, точка 18).

41 Безспорно е обаче, че целта на член 39 ЕО нямаше да бъде постигната, ако в резултат на упражняване на правото си на свободно движение работниците мигранти трябваше да загубят предимствата на социалната сигурност, които им гарантира законодателството на държава членка. Подобна последица всъщност би могла да разубеди работник от Общността да упражнява правото си на свободно движение и следователно би представлявала засягане на тази свобода (вж. Решение от 4 октомври 1991 г. по дело Paraschi, C-349/87, Recueil, стр. I-4501, точка 22 и Решение по дело Van Munster, посочено по-горе, точка 27).

42 Впрочем в конкретния случай е необходимо да се посочи, че макар членове 87 и 93 от Закона от 1994 г. да не прокарват разграничение между работниците, които са упражнили правото си на свободно движение, и тези, които не са го направили, прилагането на тези членове води при все това до поставяне в по-неблагоприятно положение през първата година на работниците, които се намират в положение като това на жалбоподателката по главното производство, спрямо работниците, които също са в състояние на постоянна или трайна неработоспособност, но не са упражнили своята свобода на движение.

43 Всъщност ако последните работници имат право на обезщетение за начална неработоспособност в Белгия, г-жа Leyman няма право нито на това обезщетение, нито на друго аналогично обезщетение в Люксембург, тъй като вече получава обезщетение за инвалидност в последната държава членка.

44 Освен това, доколкото плащането на обезщетението за инвалидност за периодите на платена заетост и за осигурителните периоди, завършени в Белгия, започва едва след изтичането на едногодишния период на начална неработоспособност, поддържаното от компетентните белгийски органи прилагане на членове 87 и 93 от Закона от 1994 г. означава, че работниците, намиращи се в положение като това на г-жа Leyman, са внасяли невъзвръщаеми осигурителни вноски относно първата година от неработоспособността.

45 В това отношение Съдът вече е постановил, че Договорът за ЕО не дава на работника гаранции, че разширяването или преместването на неговата дейност в друга държава членка няма да имат последици, що се отнася до социалната сигурност. Като се имат предвид различията между законодателствата за социална сигурност на различните държави членки, подобно разширяване или преместване може в зависимост от обстоятелствата да бъде благоприятно или неблагоприятно за работника, що се отнася до социалната сигурност. Оттук следва, че дори в случай че прилагането по този начин е по-малко благоприятно, подобно законодателство остава в съответствие с разпоредбите на членове 39 и 43 ЕО, ако не поставя съответното лице в неблагоприятно положение спрямо лицата, които упражняват цялата си дейност в държавата членка, където това законодателство се прилага, или по отношение на лицата, които вече са били осигурявани съгласно него в предходен момент, и ако не води чисто и просто до внасяне на невъзвръщаеми осигурителни вноски (вж. Решение от 19 март 2002 г. по дело Hervein и др., C-393/99 и C-394/99, Recueil, стр. I-2829, точка 51, както и Решение от 9 март 2006 г. по дело Piatkowski, C-493/04, Recueil, стр. I-2369, точка 34).

46 В хипотеза като тази по главното производство обаче, ако поддържаното от компетентните белгийски органи прилагане на членове 87 и 93 от Закона от 1994 г. води до отказ през първата година неработоспособност да се отпусне каквото и да е обезщетение на работника, който е упражнил своето право на свободно движение, следва да се посочи, че такова прилагане противоречи на общностното право, тъй като, от една страна, то поставя в по-неблагоприятно положение този работник спрямо работниците, които са в същото състояние на

постоянна неработоспособност, но не са упражнили тази свобода, и от друга страна, води до внасяне на невъзвръщаеми осигурителни вноски.

47 Необходимо е още да се припомни, че доколкото съгласно член 40, параграф 4 от Регламент № 1408/71 съответствието на условията, свързани със състоянието на неработоспособност, между белгийската обща схема на инвалидност и люксембургската схема, е признато в Приложение V от Регламент № 1408/71, приетото от компетентните люксембургски органи решение относно посоченото състояние на инвалидност е задължително за компетентните белгийски органи.

48 В конкретния случай прилагането на разглежданото по главното производство национално законодателство към работника мигрант по същия начин, както към местния работник, поражда неочаквани и несъвместими с целта на член 39 ЕО последици, свързани с факта, че правото на обезщетение за инвалидност на работника мигрант се урежда от две различаващи се законодателства, както следва от точки 28—33 от настоящото решение (вж. по аналогия Решение по дело Van Munster, посочено по-горе, точка 30).

49 Предвид това различие на законодателствата прогласеният в член 10 ЕО принцип на лоялно сътрудничество задължава компетентните национални органи да използват всички средства, с които разполагат, за да постигнат целта на член 39 ЕО (вж. Решение по дело Van Munster, посочено по-горе, точка 32).

50 Предвид гореизложеното на поставените въпроси следва да се отговори, че член 39 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на дадена държава членка да прилагат национално законодателство, което в съответствие с член 40, параграф 3, буква б) от Регламент № 1408/71 подчинява придобиването на правото на обезщетение за инвалидност на изтичането на едногодишен период на начална неработоспособност, когато в резултат на такова прилагане работникът мигрант е внесъл в схемата за социална сигурност на тази държава невъзвръщаеми вноски и по този начин е поставен в по-неблагоприятно положение спрямо местния работник.

**По съдебните разноски**

51 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

**Член 39 ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска компетентните органи на дадена държава членка да прилагат национално законодателство, което в съответствие с член 40, параграф 3, буква б) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 година, подчинява придобиването на правото на обезщетение за инвалидност на изтичането на едногодишен период на начална неработоспособност, когато в резултат на такова прилагане работникът мигрант е внесъл в схемата за социална сигурност на тази държава невъзвръщаеми вноски и по този начин е поставен в по-неблагоприятно положение спрямо местния работник.**

Подписи